

Пролѣтъ

Островъ

Отъ Н. В. Ракигинъ

Не спира корабъ тамъ и не отвежда
самотенъ кжтъ на сънь и тишина.
Въ стъклото на водитѣ се оглежда
висока плътна отъ върби стена.

Като заседналъ корабъ той изглежда
окиченъ цѣлиятъ въ зеленина.
Духъ страненъ броди, клонове навежда.
И лѣха боленъ дѣхъ на мъртвина.

И вечеръ като прѣпорець, когато
се вие надъ върбитѣ птици ято
и островътъ потайность осѣни,

до него тамъ съ окървавена риза
и морно слънцето да пие слиза
на Дунава отъ бѣлитѣ вълни.